

El 10 d'abril del 2018, l'Adri, un noi de 25 anys, amb ideals, actiu i compromès, saltava pel balcó de casa, escapant-se de les urpes de la gran bèstia repressora.

Més de 1.000 dies després, entra per la porta, amb el cap ben alt, amb els ideals enfortits, actiu i comprés, format i amb l'experiència viscuda dins la motxilla.

Que bèstia tot plegat!!!

I sí, mil dies d'injustícia, de patiment, d'enyorança profunda, de plors, de perplexitat, d'insomni, de viure la vida de puntetes i pensar en una sola cosa...

Mil dies de ràbia, d'impotència, de no pensar en el futur, de por, d'incerteses...

Però també mil dies de solidaritat, d'abraçades, de suports, d'estima, de superació, d'aprenentatge, d'esperança, de conèixer gent increïble, d'enfortir-nos, de valentia, de saber a qui tens de debò, de gratitud profund... **No tenim prou vida per agrair tot el que hem rebut.**

Mil dies d'obrir els ulls, de rellegir la història, de saber qui som i el que volem, de compartir lluites i patiments, de sensibilització i compromís amb qui ho necessita.

I mil dies d'un orgull infinit, com a pares. De gratitud per posar-nos-ho tan fàcil, malgrat tot, de saber que te'n sortiràs, d'aprendre de tu, de valorar la teva serenitat i de saber aprofitar, fins i tot, aquesta merda que t'ha tocat viure i t'ha fet, encara, millor persona.

Mil dies de dignitat, de saber-nos amb la raó i de no claudicar, d'estar convençuts que no hi ha cap altre camí que seguir lluitant per millorar aquest món pervers, malgrat saber que som un petit David contra un poderós, gran i malvat Goliat.

I per tot això, **no em digueu que ara s'ha fet justícia, no em parleu de justícia**, no crec en aquesta justícia, **una justícia a favor del fort i no de la veritat**. Avui solament es posa fi a una aberració que mai hauria d'haver succeït, com tantes altres, que han estat, que hi son i que, malauradament, seguiran.....

Als que moveu els fils d'aquesta maquinària de terror, avui, amb el cap ben alt i la veu clara, **us vull dir:**

Que **l'estratègia d'inculcar la por moltes vegades no us funciona**, al contrari, ens feu més forts i convençuts.

Us vull dir que tot **el dolor que sembreu son llavors de futures generacions**, no ressentides, sinó molt més compromeses i convençudes encara.

Us vull dir que les veritables víctimes sou vosaltres, atrapats en l'odi que us genera qui pensa diferent.

Us vull dir que qui vivim amb coherència amb els nostres ideals, sempre a favor de la dignitat humana i el respecte, som uns privilegiats.

Us vull dir que **si les vostres mares sabessin de debò el que feu, s'avergonyirien de vosaltres** i que si inculqueu als vostres fills i nets aquest odi i aquesta maldat, en el fons els esteu fent desgraciats.

Us vull dir que sou molt poderosos, ho teniu tot a favor... I **si desplegueu tots els tentacles sobre nosaltres, és perquè sabeu que tenim la força de la raó.**

I per fi, us vull dir que sí, que **feu molta por, perquè ara us sabem capaços de tot**, capaços d'arruïnar la vida de qualsevol de manera gratuïta. **Però la por ja no ens paralitza.** Ens heu convertit en enemics d'una manera barroera. **Nosaltres no pararem.**

I, també tinc un altre missatge, aquest per als que no moveu directament els fils de la repressió injusta, però que l'observeu, la calleu, la justifiqueu i us quedeu ben arrupits a la vostra zona de confort. A vosaltres també us vull dir:

Quina incomoditat deueu sentir, quina manera de viure més falsa, quin egoisme, quin engany us esteu passant...

Us vull dir que **qui observa la injustícia i no li remou l'ànima, es que està mort per dintre.**

Us vull dir que nosaltres hem viscut a la pròpia pell les esgarrapades de la bèstia ferotge i us asseguro que ningú n'està lliure de perill.

I per fi, us vull dir, que **mirar cap a l'altre banda no serveix de res** i que, de vegades, quan no et queda més remei que girar el cap, ja és massa tard.

I no puc acabar sense dedicar unes sinceres paraules d'immens agraïment:

- En primer lloc a la família, a la nostra gran, extensa i unida família. Ens heu sostingut en tot moment. Papa, tete, des d'on sigueu, sempre heu estat amb nosaltres.
- Al Grup de Suport, com a peça clau en aquesta història. L'essència del "si ens toquen a una, ens toquen a totes". Sou molt grans.
- A la Tamara i la resta de represaliats amb qui hem compartit patiment, vivències i suports.
- Al Dan Ortínez per el seu meravellós documental "Dormir amb les sabates posades", que va copsar l'essència de la història i que ha estat clau per visibilitzar la injustícia.
- Als amics i coneguts que sempre ens heu fet sentir que no estem sols.
- Al poble d'Esplugues i a la seva meravellosa gent. Carrers pintats i domassos als balcons recordant que "a Esplugues no hi som totes" i que "Adri et volem a casa".
- A les defenses, Gonzalo Boye i a Christopher Marchant, per la vostra estratègia, saber fer i perseverança.
- A totes persones que en places i carrers dels pobles catalans ens heu escoltat, recolzat i heu col·laborat en tot moment.
- A la família de l'exili que ens ha ajudat i ens han fet sentir menys sols.
- A les diverses associacions i entitats que sempre ens han donat suport.

Gràcies a tots!!!